

therapie of eiwitbehandeling en daarom dus niet tot mijn onderwerp. De andere schrijvers, die INDEMANS aanhaalt (BIEDL, KRAUS, WEICHARDT) heb ik alle uitvoerig besproken.

Utrecht, 21 Maart 1920.

E. H. B. VAN LIER.

DE BEHANDELING DER DIJHALSBREUK.

„Het wil mij dus toeschijnen, dat het blootleggen der breukeinden bij oude been-„breuken noodzakelijk is en bij versche zeer gewenscht, zonder dat hiertegenover „nadeelen staan”.

Tot deze uitspraak komt collega KROPVELD in het vorige nummer van dit *Tijdschrift*, omdat hij een paar photo's gezien heeft, waaruit bleek, dat de repositie volgens WHITMAN niet volkomen was gelukt. (De bekende mislukkingen bij de penmethode zijn immers volstrekt niet altijd aan slechte repositie te wijten). Om deze enkele uitzonderingen dus — ik raad collega KROPVELD aan, eens de reeksen photo's uit de verzameling van dr. SCHOEMAKER te gaan zien — zál men bij patiënten, waar men bijna steeds vóór alles de operatie zoo weinig ingrijpend mogelijk zal doen zijn, een arthrotomie uitvoeren, een operatie die, in vergelijking met de door mij aanbevolen methode, zeer groot moet heeten en die (herhaaldelijk heb ik mij daarvan op het lijk kunnen overtuigen) nog maar een zeer beperkt inzicht geeft in de intracapsulaire verhoudingen. Dat nu het boren na arthrotomie „buitengewoon eenvoudig” zou zijn, kan ik evenmin toegeven. Het richtinstrument zal ook dan nog zeer nuttig kunnen zijn. Op welke wijze en hoe dikwijls heeft collega KROPVELD deze gunstige ervaring gehad?

Maar nu iets, wat mij meer persoonlijk raakt. In een noot schrijft collega KROPVELD, waar hij over het door mij ontworpen instrument spreekt: „een instrument met hetzelfde „doel is in 1908 door DELBET aangegeven, die ook de kapsel wil sparen”. Evenals ik put hij deze wetenschap waarschijnlijk uit de „*Nouveau traité de chirurgie*” waar onder „*Renchevillement sans arthrotomie préalable*” op bldz. 532 op een dergelijk instrument gedoeld wordt. Hiervoor wordt verwezen naar: „*DELBET, Bull. Acad. med. Paris, 1908*”. Zoekt men die plaats echter op, dan vindt men (op bldz. 315) niets dan de bloote mededeeling, dat DELBET een voordracht hield over dijhalubreken; waaruit KROPVELD wel, evenmin als ik, veel wijzer zal zijn geworden.

Amsterdam, 21 Maart 1920.

W. F. WASSINK.

CONGRES VOOR CLIMATOLOGIE EN THALASSO-THERAPIE TE MONACO.

Van 14 tot 24 April a. s. zal te Monaco een congres plaats hebben, onder voorzitterschap van den bekenden oceanograaf prins ALBERT I van Monaco. Het bestaat uit vier afdelingen, n.l.: *a.* Hydrologie en hydro-minerale Geologie; *b.* Hygiëne en Climatologie; *c.* Thalasso-therapie; *d.* Badplaatsen (binnen-, en zee-) en luchtherstellingsoorden. Na dit congres wordt o. a. een congres voor alpinisme en een voor tourisme gehouden.

Toegang tot deze congressen wordt verleend na een storting van 25 francs voor de gewone leden en van 15 francs voor hun naaste familieleden. De congresleden ontvangen een korting op de spoorwegtarieven, van Parijs af gerekend, en er zullen verschillende uitstapjes worden gemaakt, w. o. naar San Remo en naar Corsica. Een speciale trein zal op 12 April uit Parijs naar Monaco vertrekken.

Zij, die aan een of meer der afdelingen van het congres wenschen deel te nemen, kunnen op aanvraag het programma van het congres bij een der leden van de Nederlandsche commissie bekomen. Aanvraag tot deelneming aan het congres moet voor 10 April in het bezit zijn van een der commissieleden, wiens naam *niet* tusschen haakjes is geplaatst.

De Nederlandsche Commissie voor het Congres te Monaco:

(Professor H. TREUB),

Dr. J. VAN DER HOEVEN LÉONHARD, Amsterdam,

(Professor E. C. VAN LEERSUM),

Dr. H. J. KESSLER, Rijsenburg,

Lector Dr. F. H. QUIX, Utrecht,

Dr. J. VISSER DZN., Rotterdam,

Lector Dr. F. A. STEENSMA, Utrecht,